

Становище

от проф. д-р Огнян Константинов, катедра „Камерна музика и съпровод“, Инструментален факултет на НМА „Проф. Панчо Владигеров“

относно кандидатурата на **гл. ас. д-р Христо Кутев Карагъзов**

за участие в конкурса за „Доцент“ по
8,3 Музикално и танцово изкуство (Музикална естетика, Акустика, Звукозапис) към ФНОИ на СУ, обявен в Държавен Вестник, бр. 67 / стр. 55 / 28.07.2020 г.

Обект на становището е участието на гл. ас. д-р Христо Карагъзов в конкурса за „Доцент“ към катедра „Музика“ на ФНОИ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Съгласно ЗРАСРБ гл. ас. Христо Карагъзов предлага като основен ХАБИЛИТАЦИОНЕН ТРУД монографията „Звукови технологии – история, методика, практика“ ISBN: 9786197514810, изд. „Канев Мюзик“ София 2020 г. Предложени са също така монографиите „Цифровият звук – митове и решения“ и „Естетика - генезис и развитие на художествената творба“.

Биографични данни

Христо Карагъзов следва в НМА „Проф. Панчо Владигеров“ от 1987 до 1993 г. завършвайки със степен „магистър“ по „Теория на музиката, тонрежисура и музикално оформление“. Докторска дисертация защитава през 2013 г. в СУ „Св. Климент Охридски“, където по-късно специализира по тема „специалист по онлайн обучение“.

Професионално развитие

Педагогическата дейност на гл. ас. д-р Христо Карагъзов започва в НМА „Проф. Панчо Владигеров“ (1993-1999 г.). През годините преподава в „Арт колеж по екранни изкуства“ (2007-2020 г.), НБУ (2011-2015 г.). Преподава саунддизайн и музикална акустика в “Universidad de Especialidades Espiritu Santo” Еквадор (2015-2016 г.). В СУ „Св. Климент

Охридски” преподава от 2016 г. тонрежисура, звукотехника, акустика, естетика, музикални компютърни технологии.

Като тонрежисьор и саунддизайнер работи в различни студия и радиа (Радио 99, радио „Експрес” и др.). За това време гл. ас. д-р Христо Карагъзов е записал и мастерирал огромно количество музика и CD, голяма част предназначена за чужбина.

За **участие в конкурса** гл.ас д-р Христо Карагъзов прилага необходимите документи, включително справка за минималните национални изисквания, които той убедително покрива. Основен акцент са монографиите „Звукови технологии – история, методика, практика” (хабилитационен труд), „Цифровият звук – митове и решения” и „Естетика - генезис и развитие на художествената творба”. За отбелязване е, че и трите монографии са издадени и отпечатани изключително добре.

В книгата „Цифровият звук – митове и решения” ISBN: 9789548022743, изд.„Византия” 2011г. са разгледани някои от най-често задаваните въпроси относно звука и цифровия звукозапис, както и редица заблуди и грешки допускани в практиката от студенти и професионалисти. Коментирани са възможните решения на проблемите.

Монографията „Естетика - генезис и развитие на художествената творба” ISBN:9786197314298, изд. „Византия” 2019 г. предлага с много разбираем език и чувство за хумор визията на гл. ас. д-р Х. Карагъзов за основните категории и принципи в естетиката. Съпоставени са похвати на пластичните изкуства с тези на музиката (стр.123).

Като основен хабилитационен труд е предложена монографията „Звукови технологии – история, методика, практика” ISBN: 9786197514810, изд. „Канев Мюзик”, София 2020 г. В обем от 163 стр. са включени встъпителни думи и увод, три глави, заключение и библиография.

В **увода** са посочени основните проблеми при обучението по звукови технологии: **трансдисциплинарната структура на**

преподаваната материя, необходимостта от изпреварващо развитие на знанията и уменията (предпоставено от непрекъснатото развитие на технологиите), навлизането на интерактивната комуникация в процеса на обучение. Авторът коментира нуждата от научно изследване, което да формулира нови методически похвати при обучението по звукови технологии.

В първата глава авторът прави исторически преглед на преподаването на тонрежисура у нас. Посочени са плюсовете – добро разпределение на учебния материал по семестри, съобразена сложност на материята, както и недостатъците – едностранчиво поднесена информация, без достатъчна връзка с практическата проблематика, ограничен досег с международната академична общност, консервативен стил на преподаване.

В главата са разгледани методическите проблеми в квалификационното обучение и висшето образование. Напълно съм съгласен с автора, че квалификационните и преквалификационните курсове трябва да са провеждат в университетска среда (стр.21), защото това е гаранция за качеството на педагогическия процес. Според мен вярна е и тезата за баланс между творческото начало и техническата страна в тонрежисьорската работа (стр.23). Проблематиката на съвременното обучение е разгледана обстойно, спомената е нуждата от практика в реални условия за бъдещите тонрежисьори.

Втората глава е основната в труда на гл. ас. д-р Х. Карагъзов. В нея са застъпени и коментирани почти всички аспекти на цифровия звук, както и методическите модели на преподаването му. Обяснена е връзката между смяната на технологиите в звукозаписа и свързаните с това промени в образователния процес. Подробно представени са различните файлови формати, видове компресии и тяхното влияние върху звука (стр. 44-47). Много важно от практическа гледна точка е ясното и нагледно обяснение на различните особености и начини на свързване между цифровите интерфейси: AES-3, S/PDIF, ADAT, DTRS, MADI (стр.52-62). Един от честите проблеми в студийната работа –

синхронизацията, е точно и ясно обяснен. Разгледани са различните варианти на студийна комутация и правилното място на „таймкод генератора“ в нея. Дискретизацията на звука и свързаните с нея „дигитер“ и „джитер“ са проблеми, които често се бъркат дори от професионалисти. Авторът е визуализирал прекрасно проблемите, което ги прави лесно разбираеми (стр.74, 83). Предложено е и решение – използване на висококачествени AD/DA конвертори и „таймкод генератори“, както и максимално къса сигнална верига (стр.87). Латенцията при хибридните студия създава не малко проблеми, авторът е изложил някои варианти за решаването им (напр. намаляване на излишните виртуални и хардуерни миксери по сигналната верига). За мен е от голяма важност разделът, в който много ясно и точно са показани различните начини за измерване на цифровия звук (стр.117-122).

Третата глава е изключително актуална в наши дни. Става въпрос за новите начини на комуникация в образователния процес. В главата са коментирани всички модерни форми за обучение – интерактивни, достъп до различни електронни база данни, дискуссионни чатове и др. Авторът предлага своето мнение за интерактивния метод за комуникация като особено перспективен в обучението по звукови технологии.

Заклучение

Смятам, че реабилитационният труд на гл. ас. д-р Х. Карагъзов „Звукови технологии – история, методика, практика“ има безспорни научни приноси. Сложната от техническа и естетическа гледна точка материя е представена убедително с много ясен и изчистен от излишни технически термини език, онагледен с чудесни примери. Убеден съм, че този труд ще бъде интересен и ценен не само за студентите в СУ, но и за всички професионалисти и любители, които имат интерес към цифровия звук и звукозаписа. Това мое мнение се отнася в пълна степен и за другите две монографии предложени от Х. Карагъзов - „Цифровият

звук – митове и решения” и „Естетика - генезис и развитие на художествената творба”.

Имайки предвид цялостната научна и педагогическа дейност на кандидата, неговите задълбочени и многостранни познания в областите които преподава , убедено предлагам на уважаемото научно жури да избере гл. ас д-р Христо Карагъзов за „Доцент” 8,3 Музикално и танцово изкуство (Музикална естетика, Акустика, Звукозапис) към катедра „Музика” на ФНОИ.

проф. д-р Огнян Константинов